

markedets Usikkerhed gør, at man selvfølgelig griber til de faste Stillinger, selv om de ere daarligere lønnede end de løse Stillinger. Det er Grunden til den Rift, der er om Pladserne. Man hager sig fast ved et Halmstraa i Tilværelseskampen. Selv om Lønningerne ere ringere, vil der være Folk, som søge disse Stillinger, fordi Arbejdsmarkedet nu en Gang er saa usikkert, som det er. Det ærede Medlem syntes at have nogen Sympati for Spørgsmaalet om Auditøren, og det er jeg glad over, men jeg tror ikke, at hverken dette Spørgsmaal eller de andre Spørgsmaal løses uden ved en Kommissions Indgriben.

Saa skal jeg vende mig til det ærede Medlem fra Silkeborg, der sagde, at hvis man skulde nedsætte en Kommission om denne Sag, var der mange Sager, om hvilke man skulde nedsætte Kommissioner. Men vi have i Øjeblikket ikke med andet at gøre end denne Kommission, og hvorfor skulde man saa tale om alt andet? Det kan ikke en Gang lade sig gøre under denne Forhandling, men jeg skal indrømme, at der er mange Steder, hvor der kunde være Grund til at nedsætte Kommissioner for at undersøge Forholdene, hvis man overhovedet har Interesse for sine Medmenneskers Liv og Tilværelse. Men, sagde han, Grundlaget for en saadan Kommissions Nedsættelse burde dog være, at Forholdene vare samfundsfarlige. Ja, det forekommer mig, at der er noget saadant til Stede her. Naar man hensynsløst udbytter en Mands Arbejdstid, sultelønner ham, saa at hans Arbejdsevne ogsaa derved svækkes, kan der blive Tale om Samfundsfarlighed. Jeg tror, det er noksom godtgjort ved den Statistik, jeg har givet over Lønningsforholdene ved Banerne, at slikt foregaar her. Man kan se af Statistikken, hvor mange der søger til Banerne, men man kan ikke se af Statistikken, hvor hurtigt de slide sig op i disse Pladser. Det melder Statistikken ingen Verdens Ting om, men det er aabenbart, at de slides meget hurtigt op i det Arbejde. Saa taler det ærede Medlem om de mange Emolumenter, de have. De have foruden deres Løn Uniform, og de have Køre- og Milepenge, de have Svinevejning, og de have Postvæsenet. Men det kan det ærede Medlem ikke bruge som Bevis for, at deres Forhold ere gode, for akkurat de samme Goder, som det ærede Medlem har nævnt — jeg skal tage dem alle i en samlet Sum — have Statsbanefunktionærerne og dertil højere Lønninger, og deres Arbejdsforhold og det, man forlanger af dem, er nøjagtigt det samme, som man forlanger af Statsbanefunktionæ-

rerne. Den frie Rejse skulde ogsaa være noget, som skulde lægges til deres Løn. Ja, hvis de havde nogen Fritid til at bruge disse Frirejser, kunde der være noget i det, men de have ingen Fritid til at rejse i.

Det ærede Medlem talte noget om Forhandlingsretten, som han godt kunde gaa ind paa, men, sagde han, det skulde være paa en anden Maade, end her menes, det skulde ikke være saadan, at der skulde være en Hovedledelse, som Privatbanernes Ledelse skulde forhandle med, det skulde være saadan, at hver Banes Personale skulde forhandle med sin Driftsledelse, og saa skulde det ske paa en venlig Maade, saa at man henstillede sine Andragender og stod Ansigt til Ansigt med Driftslederen. Aa ja, det kunde det ærede Medlem lide, at det blev ved at være saadan, for saa vilde Haands- og Halsretten over Funktionærernes Forhold blive ved at være det, den er nu. Men det er netop det, vi skulde bort fra, vi skulde frem til en Forhandling mellem saadanne Personer, som ikke vare selv direkte implicerede i Foretagendet.

Saa sagde det ærede Medlem fredeles, at Ensartethed i Lønforholdene kunde der ikke blive, og maaske kan det ikke faas, men jeg vil dog sige, at Overskud eller Underskud ved en Bane burde ikke have nogen Indflydelse paa Funktionærernes Løn, i saa Henseende burde intet andet Forhold være bestemmende end Hensynet til, hvad de Mennesker kunne leve af, hvad de Mennesker kunne være tjente med at arbejde for, naar deres Arbejdsevne ikke skal ødelægges, naar der ikke skal være Fare for, at de gøres mindre arbejdsdygtige derved, at de enerveres af trykkende økonomiske Kaar eller Sulteløn. Det ærede Medlem omtalte, at for Postvæsenet kunde Funktionærerne blive fri, naar de ikke vilde have dermed at gøre, de kunde blot henvende sig til Driftsledelsen, hvorefter denne vilde sige til Postvæsenet: Vi ville ikke have med det at gøre. Jeg begriber ikke, at den ærede Driftsleder for Tørring-Banen kan fremsætte noget saadant, thi det er stik imod det virkelige Forhold, som er dette, at en Stationsforstander ved en Privatbane, naar han bliver ansat, har en Pligt til at paatage sig Postvæsenet, han kan ikke blive fri derfor, hans Kontrakt indgaas med Postvæsenet, uden at Driftsledelsen har noget som helst med den Sag at gøre. Postvæsenet kan til enhver Tid opsiges Stationsforstandere og Funktionærer i det hele, men Funktionærerne kunne ikke opsiges, det staar i deres Instruks, at de skulle overtage dette